

Společnost se potýká s řadou vážných problémů od hladu a negramotnosti po přelidnění a válku. Lidé, ve snaze pochopit tyto problémy a najít jejich řešení, přemýšleli o celé řadě možných příčin.

Chudobě.

Nevědomosti.

Rasismu.

Sexismu.

Třídním boji.

Ďábelských úkladech.

Vznikly celé filozofie, například marxismus, jež si za cíl vytkly odstranění těchto příčin. Žádná z nich ale neuspěla a všechny ztroskotaly. Dnes už víme proč. Žádná z uvedených šesti příčin není kořenem všeho zla, jež sužuje lidstvo. Skutečná příčina všech našich bolestí a utrpení je přitom jednoduchá. Všude kolem nás je samý kokot.

Dokud podnikali na volné noze a každý z nich si šel jen za svým sobeckým cílem, nebylo to tak hrozné. Jistě, nadělali spoustu problémů a způsobili lidem spoustu bolesti, ale neměli šanci ohrozit fyzickou existenci celých ras a národů. Skutečné nebezpečí nastane, jakmile se kokoti dají dohromady. Stanou se pak hrozivou silou - hrozbou, jež by žádného inteligentního a slušného člověka neměla nechat chladným. Kokoti jsou nepřekonatelní mistři ve vyvolávání potíží v jinak klidných situacích. Dokážou způsobit, že mírumilovní lidé začnou dorážet jeden na druhého a vzájemně si ubližují. Jakmile se kokotům podaří vyprovokovat dost sporů a nenávisti, v klidu se stáhnou do pozadí a nechají slušné lidi, aby trpěli a umírali na obou zneprátených stranách.

Typickým příkladem je kontroverze okolo interrupcí, která dospěla tak daleko, že stoupenci "práva na život" napadají, a dokonce zabíjejí lékaře, kteří mezi své služby zahrnuli umělé přerušování těhotenství. Potratáři i antipotratáři svá stanoviska opírají o závažné argumenty. Oběma stranám však trestuhodně chybí základní úcta k ostatním lidem a jejich názorům. A tím obě strany nahrávají kokotům mezi námi, kteří se prostřednictvím dovedné manipulace postarali, aby každá ze stran vypadala v očích té druhé jako ztělesněné zlo. Kokoti všechny zúčastněné přesvědčili, že odpůrce a příznivce interrupcí nespojuje nic, co by jim umožnilo vzájemný spor vyřešit. Tak se jim podařilo rozpoutat schizma, které nahlodává celou společnost.

Může za to způsob, jakým se o interrupcích hovoří a jakým o něm referují média. Přitom vůbec nejde o společenský problém; jde o typický kokotský problém, který byl rozvířen a je udržován spoustou kokotů v pozadí. Kdybyste podobně prozkoumali všechny zásadní spory, jež rozdělují naši společnost, dříve nebo později byste dospěli k jedinému závěru: Skrytou příčinou za všemi potížemi je ve všech případech kokotismus, který je kořenem všeho zla.

Někdy se tuto skutečnost nedaří odhalit, neboť kokoti jsou velmi opatrní a pečlivě za sebou zametají stopy. Při svých operacích uplatňují taktiku bleskových přeпадů. Při těch vždy vážně uškodí všem okolo, načež se spěšně stáhnou do podzemí, aniž by se prozradili něčím, podle čeho bychom je identifikovali.

Dokonalým příkladem je průšvih, který vinou jejich rejdů postihl náš smysl pro humor. Kdysi jsme se s chutí smáli rozdílům mezi lidmi, ať to byly rozdíly sexuální, rasové, národnostní nebo náboženské. Pak ale během posledního dvacetiletí společnost jako by změnila názor.

Jestliže dnes řeknete vtip, kterým urazíte kohokoli, proviníte se proti důstojnosti onoho nešťastníka. Načež si buďte jist, že:

Přijdete o zaměstnání.

Donutí vás rezignovat z vládního úřadu.

Jste-li student, vyhodí vás ze školy.

Přestože my Američané žijeme v demokracii, nevzpomínám si, že bych o této vážné změně v životě celé společnosti někdy hlasoval ve volbách. Vy snad ano? Vzpomínáte si snad, že by o ní hlasoval Kongres? Zaspali jsme snad, když se roku 1983 přijímal Zákaz veškeré srandy (ZVS)?

Ne. Rozhodli za nás kokoti.

A stejným kokotům se podařilo přesvědčit významné články společnosti, že je povoleno:

Smát se mužům, nikoli však ženám.

Smát se bělochům, nikoli však černochům, Latinoameričanům, indiánům, Asiatům a kreolům.

Smát se křesťanům, ale v žádném případě ne židům, muslimům nebo ateistům- i když, v největším průšvihů se octne ten, kdo se směje židům. Zkuste to a označí vás za antisemitu.

Dělat si legraci z podnikatelů, nikoli však z dělnické třídy.

Posmívat se konzervativcům, nikoli však levičákům.

Jestliže si tuto skutečnost co nejdříve neuvědomíme a jestliže proti ní nezačneme bojovat, čeká nás jednoho rána v nepříliš vzdálené budoucnosti trudné probuzení. Zjistíme, že jsme se stali národem kokotů!

Spojenci kokotů

Kdyby vše záleželo jen na kokotech, nikdy by ve společnosti nedosáhli vlivu, jakým dnes disponují. Sami o sobě totiž jsou tak sobečtí, tvrdohlaví a otravní, že zkrátka nedokážou pracovat v týmu. Chtít po kokotovi, aby byl kooperativní, je jako chtít po berním úředníkovi, aby vás posuzoval spravedlivě. Je to proti jejich přirozenosti. Naneštěstí se kokoti při svých rejdech mohou opřít o věrného a mocného spojence: masmédia. Noviny, časopisy a rozhlasové a televizní stanice této země poskytují kokotům zdarma neomezené možnosti veřejného vystupování, a kokoti je využívají, kdykoli se jim zachce.

Slušným lidem se tolik pozornosti ze strany tisku rozhodně nedostává. Chce-li slušný člověk, aby se o něm a jeho práci psalo v novinách, málem aby se nechal zabít. Zato kokoti jsou všeobecně pokládáni za dobré téma. Zčásti za to může skutečnost, že velké procento kokotů působí přímo v médiích. Člověk musí být pořádný kokot, aby v tom prostředí přežil a prosperoval- nesmí se štitit drát se ke žlabu skrz davy jiných kokotů alias kolegů žurnalistů.

Dobrý televizní zpravodaj se nijak nerozpakuje, má-li před natáčením vysvětlit účastníkům demonstrace, jak před kamerami křičet a protestovat co nejdramatičtěji. Kokoti si tudíž záhy uvědomili, že na média je vždy spolehnoutí, neboť a) představí každý problém z jejich stanoviska a b) jejich záležitost tak dokonale překrouť, že z ní nakonec vyleze něco ještě skandálnějšího než na začátku.

Nikdy to nebylo tak nápadné jako ve chvíli, kdy se média pustila do problematiky bezdomovectví v mém rodném městě. Přiznávám, že jsem v New Yorku i v San Francisku viděl somráky a popelníkové báby pospávající na ulicích. Avšak ve svém rodném maloměstě jsem se

s takovou chudobou a neštěstím nikdy nesetkal. Když se však před pár lety dostali bezdomovci na první stránky celostátních novin, pověřil náš okresní deník jednoho reportéra, aby se bezdomovectvím zabýval.

Reportér se obrátil na Ymku, Armádu spásy a další organizace, které se tradičně zabývají charitativní činností. Zjistil, že nikdo z nich nevěděl, že by v našem městě či celém kraji nějaký vážný problém s bezdomovectvím vůbec existoval. Přesto se rozkřiklo, že náš žurnalista "dělá do bezdomovců". Během několika málo hodin se tato zpráva donesla až k uším jednoho z místních kokotů-agitátorů. Ten ucítil svou příležitost a na příští ráno narychlo svolal tiskovou konferenci.

Oznámil, že mu osudy bezdomovců v našem městě již řadu let nedají spát. Podal si místní zastupitele, kteří prý nechávají problém zahnívat, místo aby se rozhoupali k akci. Statistiky, ze kterých citoval, se zjevně zrodily v jeho fantazii: vypovídaly o tisících spoluobčanů, kteří prý "uvízli v podmínkách, jež se přičií lidské důstojnosti". Potom oznámil, že zakládá výbor, který má problém bezdomovectví vyřešit; současně přijímá finanční příspěvky určené na pomoc potřebným. Za cíl označil 500 000 dolarů na rok.

Během doby určené pro dotazy se reportér místní televize ptal, z čeho citované statistiky vycházejí. Ten kokot bez mrknutí oka jmenoval spoustu věrohodných zdrojů, jež měly společně jen tolik, že vesměs neexistovaly, případně nikdy neotiskly citovaná čísla. Citace však zněly odborně a noviny i televize je prezentovaly jako fakta. Postupně se začaly sypat peníze na boj s bezdomovectvím. Rozumí se, že ten kokot z nich na bezdomovce neutratil ani pěťák - jak by také mohl, když žádní neexistovali. Ve skutečnosti použil většinu fondů k přestavbě vlastního domu. Když se jej o mnoho let později ptali na nehospodárné mrhání nadačními penězi, vymluvil se, že většinu pohltily "administrativní výdaje".

Největší ztráty však neutrpěly peněženky slušných a důvěřivých lidí. Skutečné škody ten kokot napáchal na občanské solidaritě a slušnosti. Protože lidé věnovali peníze jeho podvodné nadaci, legitimní organizace, které se s bezdomovectvím dosud zdárně potýkaly, narazily na nedostatek prostředků. Napjaté rozpočty je donutily škrtnat v sociálních programech. Netrvalo to dlouho a objevili se první opravdoví bezdomovci.

Zvolení úředníci, které ten kokot na své tiskovce zesměšnil, pochopitelně prohráli příští volby. Nahradili je kokoti, kteří do všeho vnesli ještě větší zmatek.

Jak se dalo čekat, na stranu onoho kokota se postavily i církve. Nemohly si přece dovolit neprojevit soucit a lásku k bližnímu. Když několik členů jisté kongregace vyslovilo obavy, že se církev možná nechává napálit, souvěrci je vyloučili ze svých řad a pastor jim mnoho týdnů hrozil pekelným ohněm a sírou.

Občané našeho města dodnes nepochopili skutečnou podstatu bezdomovectví v Americe - nebo hladu, chcete-li. Žijí v informační bublině, kterou vypustil nějaký kokot a kterou média dále nafukují. V základních školách se dnes o lidech, kteří prý v nejbohatší zemi světa hladovějí a nemají střechu nad hlavou, hovoří jako o faktu - a něčem, co je třeba znát.

Nikdy nepodceňujte vliv tisku, který kokotům pomáhá ovládat a manipulovat vaše myšlení.

Kokoti se sdružují

Po celý život jsem byl obklopen kokoty. Ostatně, sám jsem mezi ně patřil, než jsem se z kokotismu vyléčil. Známa je možná lépe než kdokoli jiný. Proto mi představa jejich Organizace nečinila potíže- až na jeden háček. Jak se mohou kokoti spojit? Co je drží pohromadě, díky čemu jsou schopni jednat organizovaně a efektivně?

Všichni přece víme, že pokud spolu dva kokoti vstoupí do manželství, budou do dvou let po smrti, rozvedení nebo v blázinci.

Pokud dva kokoti zkusí společně podnikat, zkrachuje jejich byznys na soudní při mezi spolumajiteli - případně na jejich sebevraždě.

Mezi kokoty neexistuje cosi jako upřímné přátelství. Maximum, čeho jsou schopni, je sdílená nevraživost a chamtivost. Každé kokotské partnerství nutně ztroskotá na žárlivosti a vzájemném podezřívání. Není jim pomoci - pakliže se nezačnou léčit.

Jak se za těchto okolností dokáže Organizace udržet pohromadě? Jak se kokotům daří potlačit nejzákladnější stránky jejich charakteru, jak spolu vůbec mohou vycházet? Vždyť slovo "spolupracovat" znamená pro průměrného kokota cosi jako "ty uděláš to, co ti já řeknu".

Podle mého názoru nám odpověď může poskytnout jen evoluce - postupný vývoj, který během staletí ovlivnil malý, ale neustále se rozrůstající počet kokotů. Tito kokoti vizionáři, pro něž se vžil název Hnědí obři, dokázali překonat své malicherné kořistnické instinkty a vypěstovali si vlastnosti univerzálních velkopredátorů. Jakmile svou hamižnost a chtivost zacílili na totální ovládnutí společnosti, vcelku snadno svému cíli přinesli následující drobné oběti:

- *Naučili se vidět v jiných kokotech své kolegy a přátele.*
- *Začali předstírat ctnosti normálních slušných lidí.*
- *Vypěstovali si trpělivost, potřebnou k infiltraci významných společenských institucí. Například nasazení kokotů do soudnictví trvalo relativně dlouho; byla to však jediná cesta, jak mohla Organizace efektivně rozložit náš právní systém.*

Jakmile jsem pochopil evoluční stránku věci, začaly se mé pochybnosti rozplývat. Všichni ostatně dobře víme, že i prachšproští zloději dovedou spolupracovat - tak proč by nespolupracovali kokoti? Pravděpodobně už v době ledové podnikaly bandy kriminálníků nájezdy na majetek a rodiny pokojně tábořících pralidí - kterážto tradice nadále vzkvétá v Los Angeles i jiných velkých městech.

Vskutku se totiž najde dost důkazů, že koko ti se dovedou paktovat. Když se na širých oceánech rozvinula obchodní plavba, kokoti vynalezli pirátství a začali přepadat mírumilovná plavidla. Dnes nám připadá bizarní představa čtyřiceti kokotů stěsnaných na palubě malé fregaty, jenže oni se zjevně naučili nějak spolu vycházet.

S tím, jak se společnost rozvíjela, prohlubovali i zloději a kokoti (často se jednalo o tatáž individua) vzájemnou spolupráci a zakládali stále větší a mocnější organizace:

- *Mafie.*
- *Odbory.*
- *Církev.*

Když pak vlády a církve dále koncentrovaly svou moc, byli u toho i kokoti, vždy připravení "pomáhat vládnout masám a vykoupit hříšníky". Jak jinak byste si chtěli vysvědit takové bizarnosti jako náboženské války- křížové výpravy křesťanů, muslimský džihád- jakož i pronásledování jinověrců?

O to vše se postarali kokoti.

Věřím, že se tak krok za krokem vetřeli do všech představitelných mocenských pozic ve společnosti. V minulosti se jejich rejdy omezovaly převážně na vládu a náboženství, ale v současnosti se vliv kokotů rozšířil i do podnikání, vzdělání a úplně nakonec do umění a médií.

To není vše. Nejnovější události, z nichž některé jsem již popsal, mě nutí věřit, že nejde o prostý rozmar evoluce. Jde o výsledek spiknutí, v jehož čele stojí supertajná lóže bratrstva kokotů čili Organizace - Hnědí obři.

Skuteční členové Organizace nikdy nevystupují na veřejnosti. Působí spíše za oponou, prostřednictvím všeho schopných agentů. Rekrutují a školí perspektivní kokoty, kterým pak pomáhají získat moc a vliv ve vybraných oblastech společenského života. Ty pak jejich prostřednictvím ovlivňují. Tito jejich chráněnci na oplátku vyhledávají, povyšují a chrání mladší kokoty z řad svých podřízených. Mám k dispozici důkazy, z nichž vyplývá, že kokot na vedoucím místě se chopí téměř každé příležitosti, aby povýšil a protežoval individuum stejné krevní skupiny.

Organizace je tajnou společností. Operuje v mezinárodním měřítku, přičemž OSN patří k jejím důležitým základnám. Její pikle neuznávají státní hranice a jednotliví členové o sobě dávno nepřemýšlejí jako o francouzských kokotech, německých kokotech nebo amerických kokotech. Kokotismus je jejich vlast, jejich víra i jejich vášeň. Jsou s ním sezdáni.

Ptáte se, jakými spolehlivými údaji mohu podložit svá závažná tvrzení? Přiznám se, že jich není mnoho. Ale kdo jiný než banda kokotů mohl vymyslet tak absurdní a destruktivní terapeutické metody jako prvotní pláč? Při této terapii vás vyzvou, abyste sebou mrskali na podlaze jako raněný delfín a přehrávali tak zápas, který jste museli podstoupit při příchodu na svět. Máte se tak spojit s naříkajícím novorozencem ve svém nitru. Váš nářek a křik má údajně uvolnit vaši potlačenou schopnost prožívat štěstí, bez níž prý nedorostete do dospělosti.

Kdo jiný než banda kokotů je odpovědný za úpadek myšlení na našich univerzitách, kde se relativismus stává normou k posuzování všech událostí a idejí? Podle tohoto "nového myšlení" nemá nic žádný smysl, pokud si tento smysl každý nevynalezne sám pro sebe; proto neexistuje žádná pravda vyjma té, které sami věříte. Takových pravd je ovšem tolik, kolik je lidí. Pokud vás moje pravda uráží, jsem povinen změnit to, čemu věřím, abych svou pravdou nikoho neurážel. Což je dokonalá kokotská past, díky níž můžeme rezignovat na 2500 let platónské filozofie, klasického myšlení a pokroku v lidském poznání.

Kdo jiný než banda kokotů mohl přesvědčit sebevědomé mladičky z nadnárodních korporací, že k úspěchu v podnikání vede zastrašování a arogance? Firmy, které to takto zkoušely, zjistily ke svému úžasu, že jejich partneři a konkurenti jim mohou oplatit stejnou mincí - a vyhrát nad nimi. I proto dnes tak často neuslyšíte frázi "zastražit konkurenci", což ovšem neznamená, že by tyto způsoby z podnikání zmizely. Jen se jim říká jinak.

Kdo jiný než banda kokotů by mohl s úspěchem hlásat flagrantně misantropické názory našich feministek, jako "všichni muži jsou krvelačná zvířata, jejichž jedinou touhou je ponižování žen"?

Kdo jiný než banda kokotů by mohl udržovat při životě stovky let stará doutnající nepřátelství, aby z nich při první příležitosti rozdmýchal požár občanské války? A nejen v jedné zemi, ale po celém světě!

Kdo jiný než banda kokotů má nervy na to, aby tvrdil, že ženy nemohou ublížit mužům a žádný černochoz není rasista?

Odpověď na všechny tyto otázky je prostá: Nikdo. Pouze kvalitně vycvičení a dokonale vybavení kokoti, sdružení v jakési formě konfederace a pracující na společném plánu, dokážou napáchat takové škody.

Jako bývalý urolog velice dobře vím, že nikomu nemusíte sahat do rozkroku, abyste zjistili, co je zač. Uznávám, že Organizace si nepotrpí na reklamu. Nám však je i bez jejího přiznání jasné, že existuje.

A šíří svoje poselství.

Kokotismus v umění

Kdykoli jsem za starých časů potřeboval načerpat duševní síly, zajel jsem do centra města, kde jsem se v místní galerii nořil do krásy děl starých mistrů. Říkával jsem tomu "jít omrknout Rembrandta".

Poté, co do galerie nastoupil nový ředitel, jsem zažil jeden z velkých životních otřesů. Přijel jsem tenkrát na další z příležitostných návštěv, jen abych zjistil, že Rembrandt a jeho kamarádi skončili zamčení v "depozitáři". Na jejich místech hřzdilo zdi cosi, co bych jen s velkým sebezapřením nazval "uměním". Byla tam plátna plná hnusu, chaosu a banalit. Začal jsem křičet, pak jsem v zoufalství běhal ze sálu do sálu a hledal své dávné oblíbenice. Byli do jednoho pryč. Když jsem odcházel, v duchu jsem plakal.

Nechtěl jsem tomu věřit. Ten svatostánek krásy, úžasné a magické místo, kde jsem vždy nacházel klid, mír, pohodu a posílení, se změnil v palác hrůzy. Když jsem se vrátil do kanceláře, zatelefonoval jsem předsedovi Společnosti přátel galerie.

"Co se to v galerii děje?" ptal jsem se.

"Co máte na mysli?" on na to.

"Ty hrůzy na zdech - kdo o něco takového stál?"

"Vlastně vůbec nikdo," odpověděl mi. "Je to zásluha nového ředitele. Domníval se, že galerie nejde s dobou. Prý je třeba klást důraz na moderní umění."

"Ale to je strašné," bránil jsem se. "Dovolili jste mu znesvětit svatyni krásy."

"Kritikům se to líbí," odpověděl předseda.

"Fajn, tak mi dovoďte jednu otázku. Posílají vám kritici nějaké finanční příspěvky, a to alespoň tak slušné, jako vám posílám já?"

"To ne," zněla jeho zahanbená odpověď.

"Tak fajn. Dokud se mě vy a ředitel nezačnete ptát, jaké umění se mi líbí, zkuste své sponzorské dary tahat ze svých kritiků." Zavěsil jsem a do budoucna zrušil všechny své dotace.

Svět umění není pro Organizaci nijak prioritní, protože mu dnes jen málo lidí věnuje skutečnou pozornost. Přesto však mají tvůrčí umělci dosud významný, byť nijak nápadný a spíše nepřímý vliv na myšlení a aspirace mas. Dokonce bych nevyklučoval možnost, že okolo umění se dnes pohybuje víc kokotů než slušných lidí. Kdybyste se seznámili s tvorbou, které se říká "moderní umění", asi byste pochopili, že pod mnohá díla se může podepsat jen úplný kokot.

Jak napsal Spike Zezo, sloupkař časopisu Pittsburgh Pyi: "Mnohé výtvořiny moderního umění jsou horší než graffiti nastříkaná sprejery na zdi našich budov. Raději bych se díval na hromádku psích hoven než na to jejich umění. Alespoň bych věděl, na co se dívám - a proč. A mohl bych si být jist, že autor neměl žádné postranní úmysly."

Umělečtí kritici Zezoovy názory pochopitelně odmítají jako názory nevzdělaného laika. Tvrdí přitom, že umění dosáhlo nové a sofistikovanější úrovně, jeho významy se prohloubily a záleží na nich více než na zobrazení a formě. Z hlediska těchto lidí není hromada odpadků na podlaze galerie jen hromadou odpadků; je to politický projev, zpochybnující samotnou podstatu společnosti. Sprchová zástěna zavěšená v galerii nad starou vanu není jen utilitárním spotřebním předmětem; stává se příspěvkem k diskuzi o hranicích našeho soukromí, jakož i vyjádřením faktu, že jsme všichni čas od času nazí. Obrovské hnědé plátno se svíslým černým pruhem prý zpodobňuje spravedlivý boj Afroameričanů proti skutečné i obrazné špíně Ameriky.

Kdo však rozhodl, že umění má zobrazovat strach, násilí, chudobu a pesimismus - namísto naděje, krásy, soucitu a optimismu? Já to nebyl- a vsadím se, že vy také ne. Byli to opět kokoti.

Kdo rozhodl, že nevkus je plnohodnotnou formou umění? Kdo prosadil, aby byl svinčik na podlaze pokládán za umělecké vyjádření - a nikoli za cosi, s čím by se měla vypořádat uklízečka? Já to opět nebyl - a vy zajisté také ne. Byli to kokoti.

O spiknutí kokotů svědčí, že na žádné z těchto svinstev nenarazíte v komerční soukromé galerii. Do kanceláře nebo obývacího pokoje by si je nikdo nepověsil- mohou je vystavovat pouze ve veřejných galeriích, kde jimi trpíme všichni.

Stejně zákonitosti platí i v moderním tanci, dramatu a literatuře. Umělecká tvorba byla vyplundrována smečkou zpruzených kokotů, kteří by nám všechnu svou žluč a vztek s chutí nalili do chřtánů. Jako by se svět umění stal další základnou, z níž mohou kokoti útočit na společnost, další scénou, sloužící jim k hlásání pesimismu a oslavě temných stránek člověka.

Článek v *American Review* nedávno popisoval, nakolik se toto hlásání úpadku a zmaru rozšířilo v intelektuálním životě této země. Stať nazvaná "Nové nadšení pro pesimismus" si bere na mušku především výuku literatury a tvůrčího psaní na univerzitách.

"Hrstce asociálních kverulantů se podařilo radikalizovat kurzy tvůrčího psaní a literární tvorby. Pohrdavé přezírání -jakož i špatné známky- jsou vyhrazeny pro ty, kdo si troufnou psát o hlavním proudu americké společnosti, nebo si dokonce dovolí zakončit dílko v optimistickém duchu. Na studenty je vyvíjen neúprosný nátlak, aby zdůrazňovali politické problémy a sociální rozpory, to vše ve jménu ‚realistické‘ tvorby.

Hrdinou současného studentského psaní je vždy oběť, zatímco zlosynem není nikdo menší než společnost."

Tuší snad rodiče, za co platí 20 000 dolarů školného ročně, aby svým synům a dcerám dopřáli vzdělání? Nezaslouží si za své peníze něco víc, než aby jim kokoti kazili jejich potomky?

Velmi oblíbenou malířkou se v jistých kruzích stala Cicely Sickumová, označovaná za nejlepší feministickou umělkyni. Specializuje se na obrovská plátna zobrazující oběti znásilnění - a portréty nahých mužů s uříznutými varlaty nebo znetvořenými penisy. Její nejznámější dílo "Pocta Loreně" zobrazuje penis ustříhnutý nůžkami. "Veškeré umění je poselstvím," tvrdí Sickumová, "a toto poselství zní, že jsme nemocní. Muži jsou nemocní. A ženy jsou nemocné a otrávené z neustálého zneužívání. Mé umění jen ukazuje skutečnost - to, co se neustále děje kolem nás. Chci, aby každý, kdo spatří mé umění, nenáviděl stejně jako já všechno bezprávi světa."

Je však svět skutečně tolik nemocný? Nežili snad i Rembrandt nebo da Vinci v časech, kdy manželé ubližovali manželkám a manželky manželům, kdy zuřily války a epidemie a spousta dalších odporných hrůz? A čiší snad z jejich pláten zoufalství a beznaděj? Jistěže ne. Znamená to snad, že jim chyběly talent a inspirace? Jistěže ne. Je jejich umění méně pravdivé? To by mohlo napadnout jednomu kokota.

Pravé umění odnepaměti oslavovalo tvůrčí nadání i niternou krásu, kterou umělec dokázal spatřit. Mohli jsme z něj čerpat pochopení neuzřehého, pomáhalo nám rozvíjet vztah k jiným lidem, k přírodě, a dokonce i k božskému záměru. Skutečné umění nám pomáhalo odhalit pravý význam života - bylo tedy čímsi víc než ilustrací jeho temných stránek.

Moderní umění - a tanec, literatura i drama -jsou temnými stránkami života fascinovány z jediného důvodu: současní umělci podlehli svodům Organizace.

Až příště zavítáte do galerie a narazíte tam na hromadu svinstva označenou za umění, zameťte ji a beze zbytku zlikvidujte. Jen si dejte pozor, aby vás nikdo nesledoval.

Potřeba konečného řešení

Lze vůbec narůstající příval kokotismu zastavit? Můžeme se ještě vrátit k naší dávné solidnosti a slušnosti? Samozřejmě že ano - najdeme-li k tomu dost vůle. Nebude to však snadné, neboť Organizace disponuje ohromující mocí. Naše společnost je vskutku ohrožena totálním vítězstvím kokotismu. Naštěstí počet slušných lidí stále značně převyšuje počet kokotů. Pokud se nevzdáme a zcela nerezignujeme, můžeme očistit společnost od kokotského chování, vlivu a moci kokotů.

Právě to naše společnost potřebuje: konečné řešení kokotské otázky, masivní očistu, jež zbaví všechny její instituce umrtvujícího vlivu Hnědých obrů. Musíme s kokoty energicky zatočit, a umožnit tak společnosti, aby začala znovu a s čistým stolem - s očištěným hodnotovým žebříčkem, pevnějšími zásadami a novou chutí do života. My, slušní lidé, se musíme spojit a znovu získat postavení, jaké jsme mívali ve vládě, ve vzdělávacím systému a v církvích.

Máme-li zvítězit nad kokoty, musíme se naučit vžít do jejich myšlení. Jak jsme si ukázali, kokoti se bez ustání snaží získat peníze, moc a vládu. Přitom jim nestačí to, co již získali, a neustále chtějí víc! Víc peněz, víc moci, víc pozornosti, větší rozkoš. Jestliže se jim zdá, že něčím z toho disponujete, budou to po vás chtít.

Protože však jsou posedlí sami sebou a zároveň líní, domnívají se, že vše lze získat pouze podvodem. Právě zde je jejich slabé místo, Achillova pata, do níž je můžeme zasáhnout. Jsou bytostně přesvědčeni, že vítězí pouze lidé, kteří podvádějí a klamou. Tuto hru jim musíme překazit, musíme jim dokázat, že se mýlí.

Za prvé jim musíme připomenout, že intriky a podrazy jsou značně riskantní. Na každého jednou dojde, každý bude jednou odhalen. A jakmile jste odhalen, vaše dlouholeté intriky se rozpadnou v prach. Můžete skončit ve vězení, můžete ztratit zaměstnání nebo rodinu. Přátelé, které jste klamal, se na vás vykašlou. Být zkrachovalým kokotem není nic příjemného.

Za druhé jim musíme rázně ukázat, že lidé, kteří svou hru hrají čestně a slušně, nakonec končí lépe než kokoti - aniž by se museli bát, že budou přistiženi při protizákonném nebo nemravném jednání. Pravda, kokoti většinou vydělají spoustu peněz, ale peníze vydělávají i slušní lidé. A pouze slušní lidé se ze svých peněz radují po celý život - nikoli jen do chvíle, kdy skončí v kriminále.

Uznávám, že propaganda občas dokáže ovlivnit názory milionů lidí. Pravda však je o mnoho atraktivnější a nakonec vždy zvítězí.

Připouštím rovněž, že mnoho špíny lze zakrýt zdůvodňováním a výmluvami. Jenže tento závoj je ukryje jen dočasně a po nějaké době z kokotovy tváře nutně spadne. Zato upřímná, konstruktivní snaha se nepotřebuje krýt žádnými závoji.

Souhlasím, že společnost trápí řada problémů, nikdo z nás však nemusí být obětí ani společnosti, ani jejích problémů. Skutečně slušným lidem poskytují problémy příležitost, aby se jejich překonáním sami zdokonalili.

Navrhuji udeřit na kokoty přímo v jejich doupatech, otrást jejich nepodloženou sebedůvěrou a donutit je, aby začali pochybovat o svých kokotských postojích k životu. Tento proces by měl probíhat ve čtyřech fázích:

- 1. Slušní lidé si musí uvědomit, jaké nebezpečí pro ně představuje společenský vliv kokotů.*
- 2. Jakmile si to uvědomí, musí se začít sdružovat a usilovat o obsazení vlivných míst, z nichž by mohli společnosti vracet její základní hodnoty a měřítko slušnosti. Předpoklady ke zvládnutí prvních dvou fází již byly do jisté míry vytvořeny vydáním mých prvních dvou knih, spisy jiných autorů brojících proti kokotismu, jakož i přednáškami a semináři, které jsme pořádali.*

3. V další fázi musíme konfrontovat a neutralizovat silící proud kokotské propagandy. Musíme odhalovat jejich lži, jejich zkreslování faktů, jejich zneužívání statistických dat, jejich posedlost společenskými neduhy i jejich snahu svádět odpovědnost na druhé.

Jestliže nám feministka Glorie Schpeková tvrdí, že každý muž je potenciální násilník, pokud ženu nepřesvědčí o opaku, musíme její urážky odrazit poukazem na sexuálně násilný podtón jejích tvrzení. Musíme její argument obrátit a ptát se, jak by se jí líbilo, kdybychom předpokládali, že každá žena je potenciální štětka, pokud nás nepřesvědčí o opaku. A je-li podle feministek žena bez muže jako ryba bez bicyklu, proč neprohlašovat, že muž bez ženy je jako slon bez akordeónu? Sexismus není jednosměrná silnice a oběťmi sexismu nejsou výhradně ženy. Tak celou diskusi dostaneme na novou úroveň.

Můžeme se ptát, zda v souladu s logikou paní Schpekové máme černochoy bez bělochů přirovnávat ke xylofonům bez nátrubků. Nebo zda jsou všichni černoši, kteří nás nepřesvědčí o opaku, potenciální chuligáni. To vše jsou samozřejmě nesmysly, což paní Schpeková, doufám, dobře ví. Se svými monotónními útoky však nepřestane, dokud jí nenamočíme nos do jejích vlastních sraček.

Máme snad začít bojovat za právo mužů lhát a nenávidět, protože několik žen - třeba paní Schpeková - nenávidí a lže? Každá předpojatost je dvousečná zbraň a paní Schpeková je přinejmenším tak zvrhlá a zkažená jako ti, proti nimž zvedá svůj kárající prst.

Jestliže nás Malcolm Y učí, že všichni běloši jsou utlačovatelé a měli by být, všichni a bez výjimky, pokládáni za ztělesněné d'ábly, měli by mu slušní lidé všech ras a národů odpovědět nepřekroucenou pravdou. Ta zní, že nejen jižanští běloši před občanskou válkou, ale i indiáni a černoši vlastnili otroky. Historikové to dokázali nesčetněkrát. Vykořisťování člověka člověkem nesouvisí s barvou kůže - souvisí pouze s kokotismem. Malcolm Y tak vědomě zkresluje fakta.

Chceme-li zastavit nápor kokotismu, musíme demagogům znemožnit jejich každodenní špinění pravdy. Začnou-li okolo sebe plivat své nenávislné a předpojaté poučky, musí se jim slušní lidé postavit a označit jejich výlevy pravým jménem: Sračka.

Když nás Dan Blégr a Michael Schpidla poučují, že naše sociální rozpory vyřeší jen větší a mocnější vláda, musíme se bránit. Musíme jim připomenout, že ani tři desetiletí a miliardy dolarů promrhané na jejich "řešení" nepřinesly slibované výsledky - a mnohé rozpory dokonce zvětšily.

Výmluvným příkladem je školský systém. Od chvíle, když Jimmy Carter zřídil ministerstvo školství - což s sebou neslo gigantické sumy ze státního rozpočtu investované do vzdělání -, nastal nezadržitelný propad výsledků našich studentů u standardizovaných zkoušek. Je to snad důkaz návratnosti našich investic? Nejdramatičtější propad byl navíc zaznamenán u dětí z chudých a menšinových rodin. Slušní lidé nesmí dopustit, aby kokotům takové hazardování procházelo. Penězům promrhaným za zhoršené výsledky studentů by jistě bylo lépe v našich peněženkách!

Nastal čas, abychom kokoty povolali k zodpovědnosti, což by mělo být podstatou 3. fáze. Musí nás přestat balamutit svými úsměvy a sliby, jež vedou k tak katastrofickým důsledkům. Soucit a dobročinnost lze koneckonců vyjádřit řadou způsobů; některé jsou účinné, jiné jen zhoršují situaci. Kokotský soucit a dobročinnost však vedou přímo do pekel!

Rozumí se, že jakmile povoláme kokoty k zodpovědnosti, začnou žádat policejní a soudní ochranu před "zlovolným nactiutrhaním". Jejich křik je nakonec pomůže odhalit - poznáme podle něj, že jsou na dně. To však nebude důvod, abychom jim dopřáli chvíli oddechu. Musíme naopak při tlačit a definitivně 's nimi skoncovat. Ve válce s kokoty nesmíme znát slitování - ani brát zajatce. Vždyť konečné řešení musí být důkladnou očistou, neboť v opačném případě nestojí za námahu.

Protože kokoti nemají čím podpořit své nároky, pokusí se ukryt za hnědou mlhu propagandy. Nesmíme jim to dovolit. Musíme je donutit, aby přiznali své chyby. Ať se pokusí obhájit, co napáchali.

Předpokládám, že na podporu svých lží vytáhnou statistiky. Nenechejte se však odradit. Ocitujte jim dílo Hermíny Medové Lži, špinavé lži a oddělení pro styk s veřejností: "Jako expertka na styk s veřejností jsem se mohla spolehnout, že mě výzkumy veřejného mínění a statistiky nikdy nezradí a vždy mi poskytnou důkazy, které potřebuji. Kdyby mi někdo zaplatil 50 000 dolarů a dal mi dva týdny času, statisticky bych dokázala, že většina obyvatel věří, že Země není kulatá, člověk nikdy nevstoupil na povrch Měsíce a lidé si ze srdce přejí platit vyšší daně. Lež v rukou experta má nejen dlouhé nohy, ale dokáže i jezdit na koni a na motorce, a dokonce tančí tango!"

Všechno je jen na nás. Pouze důsledná ofenziva vedená spojenectvím slušných lidí může očistit svět od kokotů. Osamělý bojovník nic nezmuže. Musíme se spojit a vystoupit jako jednotná síla.

Kdykoli vám někdo bude tvrdit, že pravda neexistuje a vše je relativní, nesmí mu jeho žvásty projít. Zkuste mu je vyvrátit. Jestliže vám začne povídat, že máte právo chtít vše, co se vám zachce, zeptejte se, jak by se tvářil, kdyby se vám zachtělo dát mu pár facek. A co kdybyste si chtěli na rok půjčit jeho auto? Nebo kdyby po něm jeho šéf chtěl, aby pracoval bez nároku na mzdu – nebo kdyby mu banka oznámila, že podle přesvědčení jejích úředníků má ten kokot na účtě jen polovinu sumy, kterou si tam uložil?

Možná ani není nutné přesvědčovat kokota, že plácá nesmysly nebo lže. Někdy jen to, že se mu zpřímá postavíte, odhalí jeho faleš a navede ostatní lidi, aby se nenechali obelhávat a podvádět. Uvolněte lavinu a nechte ji volný průběh. Jakmile získá rychlost, nic ji nezastaví.

Abychom to však dokázali, musíme se naučit, jak od sebe odlišit pravdu a lež. Musíme si uvědomit, že v životě v mnoha případech houby záleží na našich rozmarech a fantasmagoriích. Místo lákadel a svodů kokotských vábniček musíme poslouchat jasný a nezkalený rozum.

Tato třetí fáze boje s kokotismem bude nejnebezpečnější, neboť půjde o propagandistickou bitvu, o níž Organizace ví, že si v ní nemůže dovolit prohrát. Až se totiž protrhne hnědý mrak lží a falše, celý svět jasně spatří, co pod ním kokoti skrývali. Jejich smrduté hnědé triky pak nebudou k ničemu.

Čekejte proto, že jakmile bitva vypukne, začnou po vás pálit smrdutými sračkami nejhoršího kalibru. Atmosféra zhoustne nenávistí a falší. Nečekejme žádnou pomoc od médií - samy jsou koneckonců jedním z hlavních viníků. Nebude nám, než vytrvat tváří v tvář nejhorším pomluvám a podrazům všech dob.

Jestliže ale vytrváme, můžeme zvítězit. Každé zapírání v tisku a každá pokřivená reportáž přesvědčí další naše stoupence, že média jsou plná kokotů. Každá žaloba pro pomluvu, kterou proti nám vnesou Hnědí obři, pomůže otevřít oči dalším dobrým a slušným lidem.

Jakmile se v našem zápase nahromadí nadkritické množství falše a sraček, můžeme si být jisti, že celé jejich slavné spiknutí vyletí do povětří.

4. Co nejintenzivněji musíme podporovat slušné a zodpovědné chování, a to jak slovy, tak osobním příkladem. Zpočátku se vám to může zdát téměř nemožné, zvláště berete-li v úvahu vůdce, které jsme si nedávno zvolili. Neztrácejte však naději!

Úspěchu můžeme dosáhnout, uznáme-li oprávněnost některých cílů, jimiž se dnes ohánějí kokoti, a dokážeme-li jim, že je lze splnit rychleji, bezpečněji a efektivněji, jestliže se postupuje férovými a slušnými prostředky namísto krádeží a podvodů.

Tak se holt věci mají; škoda jen, že se ještě žádný kokot, dokonce ani žádný Hnědý obr, nezmohl na solidní úvahu na toto téma. Všichni se dosud jen domnívali, že pokud chtějí dosáhnout svého, musí švindlovat, podvádět a krást.

Cílem Organizace je postupný rozklad morálních hodnot a měřítek slušných lidí. Genialita čtvrté fáze spočívá v tom, že jedním rázným úderem překříží kokotské plány a otočí je v náš prospěch. Naším cílem je rozložit jejich závislost na podvodech, lžích, intrikách a falešných žvástech.

- Musíme jim dokázat, že si poctivou prací vydělají víc peněz než zlodějnou - a nemusí se za ně stydět.

- Musíme jim dokázat, že lidé je budou mít rádi a pomohou jim v nesnázích, pakliže se ke svým přátelům a příbuzným naučí chovat s úctou - místo aby se je pokoušeli využívat.

- Musíme jim dokázat, že se začnou cítit mnohem lépe, budou-li féroví vůči svým bližním a osvojí-li si poctivý a čestný život v pravdě.

Slušní lidé po celé věky vycházeli z předpokladu, že jejich představy o životě, hodnoty a zásady byly představami, hodnotami a zásadami všech ostatních lidí. To ponechávalo široký prostor kokotům, jejich intrikám a zlotřilým rejdům.

Nastal však čas, abychom před nimi přibouchli dveře. Slušní lidé musí jasně formulovat svá stanoviska a ukázat, že jejich metody jsou účinnější a smysluplnější než kokotské podrazy, rány do zad a vyčůrané intriky.

Obviní-li vás kaplan, že jste tvorové hříšní, povstaňte a začněte skandovat: "Hanba! Hanba! To ty jsi největší hříšník. Proč si raději nenajdeš slušnou práci?"

Slibí-li vám politik za několikamiliardové navýšení státního rozpočtu ráj na zemi, povstaňte a okřikněte ho: "Hanba! Hanba! Jsi zkažený jako celá země. Proč si raději neutáhneš opasek?"

Zkusí-li profesor indoktrinovat své studenty některou ideologií, slušní lidé musí povstat a protestovat: "Hanba! Hanba! Zmlkni s tou kokotskou propagandou. Máš nás učit myslet, ne nám vymývat mozky."

Musíme kokoty konečně přesvědčit, že prosté radosti počestného života - moudrost, schopnosti, pravdomluvnost, poctivost a dobré srdce - jsou důležitější než nové porsche nebo povýšení na vyšší místo. Současně pak musíme přesvědčit společnost, že zdravý rozvoj národa jako celku je důležitější než sociální dávky a další nezasloužené výhody.

Musíme se zkrátka zasadit, aby kokoti po moudrosti, slušnosti, dobré pověsti a cti zatoužili tak, jako nyní prahnou po penězích, sexu a moci. Musí jim být jasné, že si slušnosti vážíme nad vše ostatní. Jakmile o tom nebude pochyb, i kokoti učiní slušnost svým hlavním cílem.

Budou stát ve frontách, aby si vysloužili naše uznání. Budou dokonce lhát, podvádět a intrikovat, jen abychom je označili za slušné lidi. Pak ale pochopí, že jsou v pasti, protože jejich znovunabytá touha po slušnosti v nich postupně udusí jejich sklony k nepoctivosti, intrikám a podrazům.

Takže plán je hotov. Je tak geniální a současně prostý, že i kdybyste kokoty předem varovali, co se na ně chystá, stále je budete schopni konvertovat. Metody a účinnost svého plánu jsem otestoval na tisících dnes již vyléčených kokotů.

Je jenom na vás, na slušných lidech, zda plán zabere a umožní společnosti, aby s konečnou platností vyřešila kokotskou otázku. Buďte hrdí na vaši vrozenou slušnost! Ozbrojte se počestností, dobrou vůlí a pevným odhodláním.

Dejte kokotům vědět, že jsme v přesile, přelstili jsme je a oni jsou ztraceni.

(MUDr. X. Crement – Spiknutí kokotů. Překlad Martin Konvička. Olomouc: Votobia 1999. ISBN 80-7198-393-4)